

॥ ३८ ॥ ३९ ॥ इतिशांति० मोक्ष० नै० भा० सप्तसप्तत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २७७ ॥ ॥ ७ ॥ तृष्णां त्यक्त्वा शीघ्रं मोक्षमिच्छेदिति श्रुत्वामोक्षसाधनानि पृच्छति किंशील इति शीलं सुख
भावः आचरणमाचारः विद्याज्ञानं परायणं अत्यंतप्राप्यं कार्यब्रह्मलोकव्यावृत्तयेयत्परमिति ॥ १ ॥ क्रमेणोत्तरं मोक्षधर्मेषु निरतः अध्यात्मविद्यापरिशीलनशीलः लघ्वाहारः हितं मितं मेध्यं चान्नादिकं स्वीकु
र्वन् द्वयोरेकमुत्तरं जितेन्द्रिय इति इन्द्रियजय एवमहती विद्यामुमुक्षूणां शरणं च प्रकृतेः परं निविशेष्टं अतएव ध्रुवं अविचलं ॥ २ ॥ समो रागद्वेषहीनः समुपोदेषु उपस्थितेष्वपि परिव्रजेत् गृहं त्यक्त्वा मोक्षाश्रमं कुर्या
त् ॥ ३ ॥ परिव्राट् धर्मानाह न च क्षुषेत्यादिना ॥ ४ ॥ मैत्रायणगतः मित्रः सूर्यस्तस्येदं मैत्रं तदयनं गमनं तच्च मैत्रायणं तत्रगतः सूर्यवत्प्रत्यहं विभिन्नमार्गः अनिकेतप्रामैकरात्रविधिनाचरेदित्यर्थः ॥ ५ ॥ कंचन उद्दि

किते धनैर्वा धनैर्वापि किते किते दारैर्वा ह्यणयो मरिष्यसि ॥ आत्मानमन्विच्छ गुहां प्रविष्टं पिता महास्ते कृगताः पिता च ॥ ३८ ॥ भीष्म उवाच पुत्रस्यैतद्वचः
श्रुत्वा तथा कार्षीत्पितानृप ॥ तथा त्वमपि वर्तस्व सत्यधर्मपरायणः ॥ ३९ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि पिनापुत्रसं० सप्तसप्तत्यधिकद्विशतत
मोऽध्यायः ॥ २७७ ॥ ॥ ७ ॥ युधिष्ठिर उवाच किंशीलः किंसमाचारः किंविद्यः किंपरायणः ॥ प्राप्नोति ब्रह्मणः स्थानं यत्परं प्रकृतेर्ध्रुवं ॥ १ ॥
भीष्म उवाच मोक्षधर्मेषु निरतो लघ्वाहारो जितेन्द्रियः ॥ प्राप्नोति परमं स्थानं यत्परं प्रकृतेर्ध्रुवं ॥ २ ॥ स्वगृहादभिनिःसृत्य लाभेऽलाभे समो मुनिः ॥ समुपोदेषु
कामेषु निरपेक्षः परिव्रजेत् ॥ ३ ॥ न च क्षुषां न मनसानवाचा दूषयेदपि ॥ न प्रत्यक्षं परोक्षं वा दूषणं व्याहरेत् क्वचित् ॥ ४ ॥ न हिंस्यात्सर्वभूतानि मैत्रायणगतश्चरेत् ॥
नेदं जीवितमासाद्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥ ५ ॥ अतिवादां स्ति ति क्षेतनाभि मन्येत कंचन ॥ क्रोध्यमानः प्रियं ब्रूयादा कुपुः कुशलं वदेत् ॥ ६ ॥ प्रदक्षिणं च सव्यं च ग्राम
मध्ये च नाचरेत् ॥ भैक्षचर्या मनापन्नो न गच्छेत् पूर्वकेतितः ॥ ७ ॥ अवकीर्णः सुगुप्तश्च न वाचा त्प्रियं वदेत् ॥ मृदुः स्यादप्रतिकूरो विसृज्यः स्यादकथनः ॥ ८ ॥
विधूमेन्यस्तमुसले व्यंगारे भुक्तवज्जने ॥ अतीतपात्रसंचारे भिक्षां लिप्से तवै मुनिः ॥ ९ ॥ प्राणयात्रिकमात्रः स्यान्मात्रालाभेष्वनाहतः ॥ अलाभेन विहन्येत लाभ
श्चैवं न हर्षयेत् ॥ १० ॥ लाभसाधारणं नेच्छेन्न भुंजीताभि पूजितः ॥ अभिपूजितलाभं हि जुगुप्सेतैव तादृशः ॥ ११ ॥

शयनाभि मन्येत अभिमानमहंकारं दर्पं न कुर्यात् ॥ ६ ॥ याममध्ये जनसमाजे प्रदक्षिणं अनुकूलं सव्यं प्रतिकूलं वानाचरेत् भिक्षार्थं चर्यां अनेकगृहाटनं अनापन्नः अकुर्वन्नित्यर्थः पूर्वकेतितः प्राक्किमंत्रितो न गच्छे
द्भोजनार्थमिति शेषः ॥ ७ ॥ अवकीर्णः मूढैः पांसुभिश्च नः धिक्कृत इत्यर्थः तथापि सुगुप्तः अचपलः स्वधर्मे निष्ठावान् यथोक्तं तथाचरेत वैयोगी सतां धर्ममदूषयन् जनायथावमन्येरन् गच्छेत् युर्नैव संगतमिति मृदुः
दयावान् अप्रतिकूरः कूरं जिघांसं प्रत्यपि कूरो न स्यात् विसृज्यो निर्भयः अविकथनः धन्यो ह्यमिति श्लाघामकुर्वन् ॥ ८ ॥ यदापात्राणां परिवेषणपात्रहस्तानां संचारे अतीते सतीति दत्तेशरावसंपाते इत्यने
नैतदेवोक्तं ॥ ९ ॥ मात्रा आहारपूर्तिः तत्राप्यनाहतः किमुत वस्त्रादौ अलाभे सति न विहन्येत हिंसितो न स्यात् ॥ १० ॥ साधारणं सर्वयोग्यं स्वकंदनादिलाभं ॥ ११ ॥